

for Eksempel være fremkommen med et Forslag, hvorved han paa den ene Side hjalp Købstadboerne og Statskassen og paa den anden Side os Tiendeydere, saa havde der været lidt til os alle, det kostede ham jo lige meget. Men saadan at komme og dele ud til Købstadboerne uden at hjælpe os med en eneste Øre, uagtet det er os, der gennem Aarhundreder have lidt Uretten, tror jeg ikke, han skal gøre. Derfor siger jeg til det ærede Medlem: I Retfærdighedens Navn skal han sandelig ikke sige, at der for os er særlig Grund til at stemme for dette Ændringsforslag. Det er underligt, at det ærede Medlem ikke har tænkt over det. Han kunde dog nok begribe, at vi Tiendeydere kunde se, at det hjalp ikke os noget, og naar det ikke hjalp os noget, hvorfor i al Verden skulde vi saa gaa med til det? Nej, han skal altid huske paa, at naar han vil have nogen i Følge med sig, skal han indrette det saadan, at de, som han vil have Følge af, kunne være tjente med at følge ham. Jeg er altid rede til at følges med det ærede Medlem og hans Parti — det har jeg vist mangfoldige Gange — naar jeg synes, at jeg politisk talt kan staa mig derved, men naar jeg ser, at jeg ikke kan staa mig derved, vil jeg ikke være med, og det kan det ærede Medlem ikke fortænke mig i. Derfor siger jeg, at det ikke kan nytte at stemme for de omtalte Ændringer. Retfærdigere end Lovforslaget ere de ikke, og de ville naturligvis kun forhindre, at der bliver nogen som helst Udsigt til, at vi faa dette Spørgsmaal løst. Lad os nu prøve med et Lovforslag som dette, og selv om det ogsaa skulde modtage en Smule Ændringer som de af mig antydede — og det kunde vistnok ikke være af Vejen — ville vi faa at se, hvad det høje Landsting vil sige til det.

Det er disse Bemærkninger, jeg foreløbig har at gøre, og det ærede Medlem vil se, at jeg fuldt ud staar ved, hvad jeg sagde ved Sagens 1ste Behandling, at de 24 Gange efter min Mening ere mere, end der billigvis kan forlanges.

Berntsen: Af Rigsdagstidenden ser jeg, at da denne Sag forleden Dag var til 1ste Behandling, fandt det ærede Medlem for Ribe (Busk) sig foranlediget til at udtale sin Forbavelse over, at et Par af Tingets Medlemmer, som tillige ere Tiendekommissærer, ikke vare til Stede. (Afbrydelse af Busk). Ja, det er sandt, siger det ærede Medlem, jeg haaber da, at Gensynets Glæde nu maa være dobbelt stor for det

ærede Medlem. Jeg skal imidlertid oplyse, at naar jeg ikke var til Stede den nævnte Dag, var det ikke paa Grund af, at jeg stiller mig ligegyldig over for det Spørgsmaal, som her foreligger, ej heller var det, fordi jeg var bange for at være til Stede og høre det ærede Medlem udfolde sin Kraft og Vælde, hvad han jo gjorde den nævnte Dag. Grunden var alene den, at jeg, længe før jeg vidste, hvilken Dag denne Sag vilde komme til Forhandling her i Tinget, havde givet en Landboforening i min Valgkreds Løfte om at komme til Stede ved et politisk Møde, som afholdtes i Nærheden af min Valgkreds; og da jeg erfarede, at denne Sag vilde komme paa Dagsordenen her i Tinget samme Dag, som det nævnte Møde skulde afholdes, henvendte jeg mig til Tingets højtærede Formand og spurgte, om der ikke var Mulighed for, at denne Sags Behandling kunde udskydes en Dag eller to, men Formanden meddelte mig, at det ikke var muligt fra hans Side at gøre en saadan Indrømmelse, da der var sket Aftale saavel mellem vedkommende Minister som Ordføreren for Forslagsstillerne om, at Sagen skulde behandles den Dag, og jeg maatte saaledes renoncere paa at komme til Stede her. Men efter at det ærede Medlem havde rettet denne Bebrejdelse til det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard) og mig, fordi vi vare fraværende, gik han over til at rette en Bebrejdelse til den højtærede Landbrugsminister, fordi Tiendekommissærerne, der sortere under den højtærede Landbrugsminister, vare, hvad det ærede Medlem behagede at udtrykke sig, „usselt instruerede og oplyste“. Han anførte et Eksempel fra sin egen Kommune, hvor man var paa Vej til at afløse en Kirketiende. Der havde Stedets Tiendekommissær sagt, at hvis Renten af den Kapital, der ved Afløsningen blev henlagt til Kirkens selvstændige Ejendom, ikke var tilstrækkelig til Kirkens fremtidige Vedligeholdelse, skulde Staten tilskyde det fornødne. Det ærede Medlem udviklede endvidere, hvorledes han saa rejste hjem og oplyste sine Sogneboere om det forkerte i denne Opfattelse. Men det ærede Medlem glemte et, og det var, at før han rejste hjem og oplyste sine Sogneboere herom, henvendte han sig til mig og spurgte mig, om jeg i min Egenskab af Tiendekommissær vilde oplyse ham om, hvorledes dette Forhold egentlig hang sammen. Jeg gav da det ærede Medlem en fuldstændig Oplysning om, at i Henhold til Bestemmelsen i Danske Lov skulde Menighedens Medlemmer i alle